

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa S. [...] sp. o.o. w W.

przeciwko R. R., L. R. i E. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwani R. R., L. R. i E. R. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 listopada 2015 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 grudnia 2013 r., którym utrzymano w mocy nakaz zapłaty na rzecz S. [...] sp. z o.o. z dnia 25 lutego 2011 r. co do kwoty 1 749 270,64 zł, uchylono ten nakaz zapłaty co do kwoty 41 236 zł i powództwo w tej części oddalono, uchylono ten nakaz zapłaty co do kwoty 465 000 zł i postępowanie w tym zakresie umorzono wobec cofnięcia pozwu oraz uchylono ten nakaz zapłaty co do kosztów procesu.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te wskazują na występowanie kwestii istotnych dla interesu publicznego w sprawie, co uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. By spełnić to wymaganie konieczne jest uzasadnienie wniosku w aspekcie powołanych w nim przyczyn z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest

okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi. Podniesiono, że pozwani zamówili zespół urządzeń stanowiący całość technologiczną, sprzedawca dostarczył jedynie jego elementy, sądy *meriti* przyjęły zaś, że świadczenie zostało wykonane częściowo, co doprowadziło do pominięcia przepisów dotyczących nieważności umowy o świadczenie niemożliwe, konsekwencji następczej niemożliwości świadczenia oraz prawa wstrzymania się ze świadczeniem wzajemnym ze strony skarżących.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest przy tym nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz jego wynik polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Naruszenie określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do

oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Uzasadnienie skargi w tej części nie odpowiada powyższym wymaganiom. Przede wszystkim nie wskazano przepisów prawnych, których naruszenie doprowadzić miało do wystąpienia oczywistej zasadności. Zbiorcze odwołanie się do przepisów regulujących różne zagadnienia prawne, w części wykluczające się, związane z ważnością i wykonywaniem zobowiązań nie jest wystarczające, ponieważ nie precyzuje dostatecznie, jakie normy prawne uregulowane w tych przepisach zostały naruszone jednoznacznie, w stopniu oczywistym skutkującym wydaniem błędnego rozstrzygnięcia. Tym samym skarga zmierza do obciążenia Sądu Najwyższego wyborem przyczyny mającej uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania. Podkreślić ponadto należy, że polemika z okolicznościami faktycznymi ustalonymi przez sądy *meriti*, w tym z określeniem przedmiotu świadczenia, jest niedopuszczalna (art. 398³ § 3 k.p.c., art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uwzględniając charakter roszczenia okoliczności sprawy w oparciu o zasadę słuszności odstąpiono od obciążenia skarżących kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

aw

jw